

Михайлюк Олег Олександрович, 26.01.1987р.н., проживав в с. Висипівці. Коли сім'я переїхала в Зборів, Олег здобував освіту у ЗОШ І-ІІІ ст. №2 м.Зборова. Після закінчення дев'ятого класу, навчався у Зборівському фаховому коледжі Тернопільського національного технічного університету імені Івана Пулюя.

Жителька села Висипівці Озернянської громади Ганна Світлик розповідає, що Олег часто приїжджав у Висипівці до бабусі, допомагав по господарству. Життєрадісний був, доброзичливий. Зі всіма сусідами вітався. Займався будівельними роботами. Допомагав всім.

Олег вступив до лав Збройних сил України в травні 2022 року. Він служив у розвідувальному батальйоні, працював з дронами. Зі слів сестри Олени Пилипчак: «Його позивний - «Дон». Він дуже любив готувати їсти. Часто присилав фотографії, як він готує. А також любив тварин, зокрема, коней. На літо ми їздили на Хмельниччину, бо в нас там є родина. В дядька були коні, то він їх доглядав, любив собак. Коли його передислоковували з одного місця в інше, то він постійно був із своїм чотирилапим другом».

10 липня 2024 року під час виконання бойового завдання в зоні проведення бойових дій, поблизу населеного пункту Єлизаветівка Покровського району Донецької області загинув 37-річний Михайлюк Олег Олександрович від осколкових поранень. Поховали бійця у Тернополі на Алеї Героїв.

Лиховид Олег Тарасович, 28.10.1986 р.н., проживав у с.Тустоголови. Навчався з п'ятого по дев'ятий клас у ЗОШ І-ІІІ ст. №2 м.Зборова. Хлопець був доброзичливим, надзвичайно щирим і справедливим, завжди усміхненим і позитивним. Здобував освіту в Зборівському фаховому коледжі Тернопільського національного технічного університету імені Івана Пулюя. Був призваний у лави ЗСУ. Олег Лиховид захищав Україну у 2014-2016 роках у зоні АТО. У квітні 2022-го року, отримавши повістку, знову пішов на фронт. Воював на передовій, зокрема, на пекельній Донеччині. Посада – навідник, служив в 65 ОМБр. Під Бахмутом у жорстоких боях з російськими окупантами дістав важке

поранення. Його ще встигли відвезти у госпіталь, де медики намагалися реанімувати воїна. На жаль, серце Олега зупинилося 10 січня 2023 року.

Мріяв після війни залишитися військовим. Похований в с.Тустоголови 19 січня 2023 року.

Кобильник Андрій Петрович, 07.12.1995 р.н., проживав у с. Футори, нині Тернопільського району Тернопільської області. Здобував освіту у Футірській початковій школі (2007), ЗОШ І-ІІІ ст. №2 м.Зборова (2007—2008). Після смерті батьків, проживав у родичів на Бережанщині. Навчався у Божиківській неповній середній школі (2008—2011), Литвинівській середній школі (2011—2013). У 2015 році закінчив Тернопільське вище професійно-технічне училище № 4 ім. М. Паращука. Займався будівельними роботами, мав «золоті» руки. Після того, як відслужив строкову службу, повернувся у с. Футори, де проживав з братами Володимиром і Олегом. В березні 2022-го року був мобілізований до лав ЗСУ. Воював на Одещині та Миколаївщині, а згодом і на Херсонщині. Загинув 04 липня 2022 року у боях в Херсонській області під час масованих артилерійських обстрілів. Поховали бійця 8 липня 2022 року в с. Футори Тернопільського району Тернопільської області.